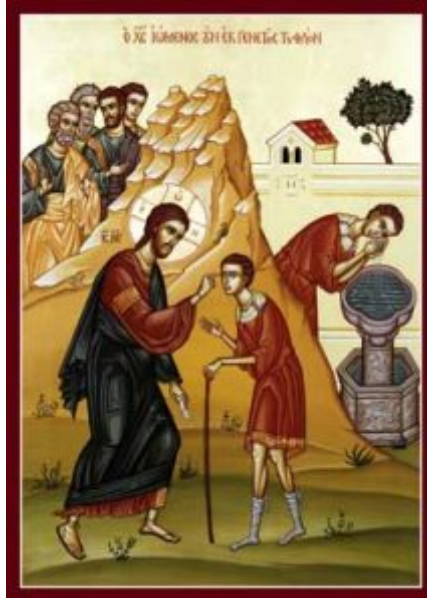

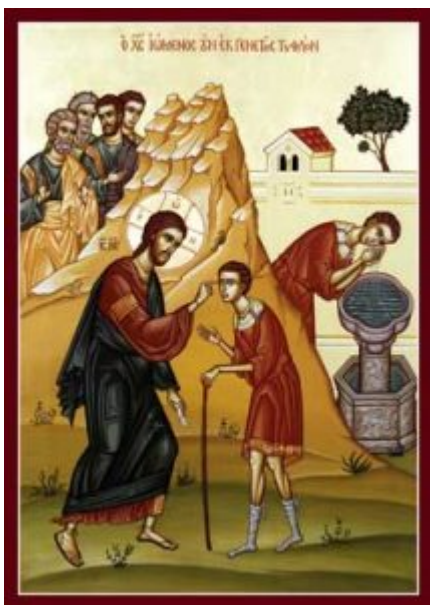
Οἱ Τυφλοὶ τῆς Ἱεριχοῦς (Γιαννακόπουλος Ἰωήλ Ἀρχιμανδρίτης)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ματθ. 20,29-34. Μάρκ. 10,46-52. Λουκ. 18,35-43.

Ὑπὸ τῶν Εὐαγγελιστῶν Ματθαίου καὶ Μάρκου ἡ θεραπεία τίθεται κατὰ τὴν ἔξοδον τοῦ Κυρίου ἐκ τῆς Ἱεριχοῦς. Καὶ ὁ μὲν Ματθαῖος ἀναφέρει δύο τυφλοὺς, ὁ δὲ Μᾶρκος ἓνα, ὁ ὁποῖος ὠνομάζετο Βαρτίμαιος. Κατὰ τὸν Λουκᾶν ὅμως ἡ θεραπεία τίθεται κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ Κυρίου εἰς τὴν Ἱεριχὼ καὶ ὁ θεραπευθεὶς ἦτο εἷς.

Πρὸς λύσιν τῶν διαφορῶν τούτων λέγομεν τὸ ἐξῆς : Οἱ θεραπευθέντες τυφλοὶ ἦσαν δύο. Ἐξ αὐτῶν ὁ εἷς ἐθεραπεύθη κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ Κυρίου εἰς τὴν Ἱεριχῶ, ὅπως ἀναφέρει ὁ Λουκᾶς, ὁ δὲ δεύτερος κατὰ τὴν ἔξοδον ἐκ τῆς Ἱεριχοῦς, ὅπως ἀναφέρει ὁ Μᾶρκος. Ὁ δὲ Ματθαῖος συντέμνων τὴν διήγησιν ἐνώνει καὶ τὰς δύο θεραπείας εἰς μίαν. Ἄς ἴδωμεν τὴν πρώτην θεραπείαν. Αὕτη ἔχει κατὰ τὸν Λουκᾶν ὡς ἐξῆς :

«Ἐν τῷ ἐγγίζειν Αὐτὸν εἰς Ἱεριχὼ ἰδοὺ τυφλὸς τις ἐκάθητο παρὰ τὴν ὁδὸν ἐπαιτῶν». Κατὰ τὴν εἴσοδον δηλαδὴ εἰς τὴν πόλιν Ἱεριχῶ ἐκάθητο ἐπαίτης τυφλός. Οὗτος «ἀκούσας ὄχλου διαπορευομένου ἐπυνθάνετο, τί εἶη τοῦτο». Ἀκούσας θόρυβον ὄχλου διερχομένου ἐζήτηει νὰ μάθῃ τί συμβαίνει. «Ἀπήνητησαν αὐτῷ, ὅτι Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος παρέρχεται». Οἱ παρευρισκόμενοι εἶπον εἰς αὐτόν, ὅτι περνᾷ ὁ ἐκ Ναζαρέτ Ἰησοῦς. Ὁ τυφλὸς «ἐβόησε λέγων Ἰησοῦ υἱὲ Δαυΐδ, ἐλέησόν με». Ὁ ἐκ Ναζαρέτ Ἰησοῦς εἰς τὴν πίστιν τοῦ τυφλοῦ γίνεται ὁ υἱὸς Δαυΐδ, ὁ Μεσσίας, ὁ Χριστός. «Πολλοὶ οἱ προάγοντες» οἱ προπορευόμενοι «ἐπετίμων αὐτῷ» ἐπέπληττον αὐτόν «ἵνα σιωπήσῃ». Οὗτοι ἦσαν οἱ Φαρισαῖοι, διότι δὲν ἐπίστευον εἰς τὸν Χριστὸν ἢ ἄλλοι τινές, διότι δὲν ἤθελον νὰ θορυβῆται ὁ Χριστὸς ἕνα τόσον ὑψηλὸν πρόσωπον. Ἴσως δὲ καὶ νὰ ἐδίδασκε τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ Κύριος. «Ὁ δὲ πολλῶ μᾶλλον ἔκραζε υἱὲ Δαυΐδ ἐλέησόν μέ». Ὁ τυφλὸς ὅμως περισσότερο ἐκραύγαζεν ὀνομάζων τὸν Χριστὸν υἱὸν Δαυΐδ. Ὁ παρατατικὸς «ἔκραζε» δηλοῖ τὸ συνεχῶς, τὸ δὲ ρῆμα «κράζω» φανερώνει τὴν κραυγὴν τοῦ τυφλοῦ. Μὲ ἰσχυρὰν δηλαδὴ καὶ ὀξεῖαν φωνήν, ἢ ὁποία προήρχετο ἀπὸ βαθεῖαν συγκίνησιν, ἐζήτηει νὰ τὸν εὐσπλαγχνισθῇ ὁ Χριστός.

«Σταθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς» διακόψας δηλαδὴ ὁ Κύριος τὴν πορείαν Του «ἐκέλευσεν αὐτὸν ἀχθῆναι πρὸς αὐτόν» διέταξε νὰ φέρουν αὐτόν πλησίον Του. «Ἐγγίσαντος δὲ αὐτοῦ» ὅταν ἐπλησίασεν ὁ τυφλὸς «ἐπηρώτησεν αὐτόν λέγων» ὁ Κύριος τὸν ἠρώτησε· «τί σοι θέλεις ποιήσω ; » τί θέλεις νὰ σοῦ κάμω ; «Ὁ δὲ εἶπε ἵνα ἀναβλέψω». Ὁ τυφλὸς θέλει νὰ ἀποκτήσῃ πάλιν τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν του. Ὁ Κύριος ἐρωτᾷ τὸν τυφλόν, ὄχι διότι δὲν ἐγνώριζε τί ἤθελε, ἀλλὰ ἵνα ἴδῃ ὁ λαός, ὁ ὁποῖος ὠνόμαζε τὸν Ἰησοῦν Ναζωραῖον, ὅτι ὁ ἐπαίτης οὗτος ὄχι μόνον ὀνομάζει τὸν Χριστὸν υἱὸν Δαυΐδ, Μεσσίαν δηλαδὴ, ἀλλὰ ἔχει καὶ μεγάλην πίστιν εἰς Αὐτόν. Ἄλλωστε ὁ Χριστὸς θέλει νὰ ἀκούῃ καὶ ἀπὸ τὸ στόμα μας τὰς ἀνάγκας μας.

Ὁ Χριστὸς ἀμείβων τὴν πίστιν τοῦ τυφλοῦ εἶπεν εἰς αὐτόν : «Ἀνάβλεψον ἢ πίστις σου σέσωκέ σε» ἢ πίστις σου εἰς Ἐμέ, ὅτι εἶμαι υἱὸς Δαυΐδ, ἀπόγονος δηλαδὴ τοῦ Δαυΐδ, ὁ Μεσσίας καὶ δύναμαι νὰ σὲ θεραπεύσω, σοῦ δίδει πάλιν τὸ φῶς σου. «Παραχρῆμα ἀνέβλεψεν» ἀμέσως ἐθεραπεύθη καὶ εὐρῆκε τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν του. Ὁ τυφλὸς εὐγνωμονῶν «ἠκολούθει Αὐτῷ δοξάζων τὸν Θεὸν καὶ πᾶς ὁ λαὸς ἰδὼν ἔδωκε αἶνον τῷ Θεῷ». Τὸ πάθος πλησιάζει καὶ ὁ καιρὸς τῶν ἐπιφυλάξεων

παρήλθε.

Διὰ τοῦτο ὁ Κύριος ἐπιτρέπει τὴν δημοσίαν εὐγνωμοσύνην ταύτην τοῦ τυφλοῦ.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Χριστὸς εἰσέρχεται εἰς τὴν Ἱεριχώ, ὅπου γίνεται, ὡς θὰ ἴδωμεν, ἡ κλήσις τοῦ Ζακχαίου καὶ ἡ φιλοξενία τοῦ Χριστοῦ ὑπ' αὐτοῦ.

Μετὰ ταῦτα ὁ Κύριος ἀναχωρεῖ ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Ζακχαίου καὶ φθάνει εἰς τὴν ἔξοδον τῆς κωμοπόλεως. Ἐκεῖ εὐρίσκεται ἄλλος τυφλὸς ἐπαίτης, ὁ ὁποῖος ὠνομάζετο Βαρτίμαιος. Ἡ θεραπεία τούτου κατὰ τὸν Εὐαγγελιστὴν Μάρκον ἐγένετο ὡς ἐξῆς: « Ἐκπορευομένου Αὐτοῦ ἀπὸ Ἱεριχῶ καὶ τῶν μαθητῶν Αὐτοῦ» ἐνῶ ἐξήρχετο ὁ Κύριος ἐκ τῆς Ἱεριχοῦς μετὰ τῶν μαθητῶν Του «καὶ ὄχλου ἱκανοῦ» καὶ ἄρκετοῦ κόσμου «υἱὸς τις Τιμαίου» τινὸς ὀνομαζόμενος «Βαρτίμαιος» ὁποῖος ἦτο «τυφλὸς προσαίτης» ἐπαίτης «ἐκάθητο παρὰ τὴν ὁδόν». Οὗτος «ἀκούσας, ὅτι Ἰησοῦς Ναζαρηνὸς ἐστὶν ἤρξατο κράζειν καὶ λέγειν» ἐρωτήσας καὶ πληροφορηθεὶς, ὅτι εἶναι ὁ ἐκ Ναζαρέτ Ἰησοῦς ἔκραζε «υἱὲ Δαυὶδ ἐλέησόν με». Πιστεύει καὶ οὗτος, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ἀπόγονος τοῦ Δαυὶδ, ὁ Μεσσίας. Οἱ παρευρισκόμενοι «ἐπετίμων αὐτῷ πολλοί, ἵνα σιωπήσῃ» ἐπέπληττον αὐτὸν πολλοί, ἵνα παύσῃ, διότι κατὰ τὴν γνώμην των ἐζήτει χρηματικὴν τινα βοήθειαν καὶ ἠνόχλει τὸν Διδάσκαλον. «Ὁ δὲ πολλῶ μᾶλλον ἔκραζεν υἱὲ Δαυὶδ ἐλέησόν με». Ὁ τυφλὸς ὁμῶς φωνάζει περισσότερο. Ὁ δὲ Ἰησοῦς «στάς» διακόψας τὴν πορείαν Του εἶπε : «φωνήσατε αὐτόν». Διατάσσει νὰ τὸν φωνάξωσι νὰ ἔλθῃ πλησίον Του.

Οἱ ἄνθρωποι «φωνοῦσιν τὸν τυφλὸν λέγοντες αὐτῷ» καλοῦσι τὸν τυφλὸν λέγοντες «θάρσει» ἔχε θάρρος «ἔγχειραι» σήκω ἐπάνω «φωνεῖ σε» ὁ Χριστὸς σὲ φωνάζει. Ὁ τυφλὸς γεμίζει ἀπὸ χαρὰν «ἀποβαλὼν τὸ ἱμάτιον αὐτοῦ» ἀφοῦ ἐπέταξε τὸ ἱμάτιόν του καὶ ἀπὸ μεγάλην του χαρὰν «ἀναπηδήσας ἦλθε πρὸς τὸν Ἰησοῦν». Ὁ Κύριος «ἀποκριθεὶς αὐτῷ» ἐρωτήσας αὐτὸν εἶπε : «τί σοι θέλεις, ἵνα ποιήσω ; » τί θέλεις νὰ σοῦ κάμω ; Ὁ τυφλὸς ἀπήντησε. «Ραββουνεὶ ἵνα ἀναβλέψω» Διδάσκαλε, θέλω νὰ ἀποκτήσω καὶ πάλιν τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου. «Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ ὕπαγε, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε καὶ εὐθὺς ἀνέβλεψε καὶ ἠκολούθει αὐτῷ ἐν τῇ ὁδῷ». Πήγαινε ἡ πίστις σου σὲ ἔσωσε. Ὁ δὲ τυφλὸς ἐξ «εὐγνωμοσύνης ἀκολουθεῖ τὸν Χριστὸν μέχρις ὠρισμένου μέρους.

Ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος συμπληρῶν τὰς δύο διηγήσεις τῶν Εὐαγγελιστῶν Μάρκου καὶ Λουκᾶ προσθέτει τὰ ἐξῆς : «Σπλαγχνισθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς ἤψατο τῶν ὀμμάτων αὐτῶν καὶ εὐθέως ἀνέβλεψαν καὶ ἠκολούθησαν αὐτῷ». Ὁ Κύριος θεραπεύει τοὺς δύο τυφλοὺς διὰ ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν Του συμπονέσας τὴν δυστυχίαν των.

Θέμα : Ἡ ἀγαθὴ διάθεσις

Ἐδῶ ἔχομεν τοὺς τυφλοὺς, οἱ ὅποιοι εἶδον τὸν Χριστόν. Ἐχομεν τοὺς ἀνοιχτομάτες Φαρισαίους, οἱ ὅποιοι δὲν ἔβλεπον τὸν Χριστόν. Ποία ἡ αἰτία τῆς διαφορᾶς ταύτης ; Ἡ καλὴ διάθεσις τῶν τυφλῶν, ἢ κακὴ διάθεσις τῶν Φαρισαίων. Ἴνα ὁμῶς ἴδωμεν τὴν καλὴν τῶν τυφλῶν διάθεσιν καὶ τὴν κακὴν τῶν Φαρισαίων, ὥστε νὰ εὕρωμεν φῶς καὶ ἀπὸ τὰς δύο αὐτὰς τάξεις, θὰ περιγράψωμεν τὴν σωματικὴν, πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν κατάστασιν καὶ τῶν δύο, ἔπειτα θὰ ἔλθωμεν εἰς τὸν ἑαυτὸν μας.

Α΄. Ἐκ τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς: 1) Ἡ κατάστασις τῶν τυφλῶν. Ὅπως κάθε τυφλὸς ἔτσι καὶ οἱ τῆς περικοπῆς ταύτης τοῦ Εὐαγγελίου εὐρίσκοντο εἰς ἀξιοθρήνητον κατάστασιν. Δι' αὐτοὺς δὲν ὑπάρχει ἡμέρα καὶ νύχτα, ἀλλὰ πάντοτε νύχτα καὶ οὐδέποτε ἡμέρα. Ἀπὸ τὸν λαμπρότατον ἥλιον δὲν γνωρίζουσι τὸ φῶς, παρὰ μόνον τὴν θερμότητά του καὶ τὸ κάψιμό του. Δὲν χαίρονται τὰ χρώματα, τὰ ὁποῖα δημιουργεῖ ὁ ἥλιος καὶ εὐφραίνονται αἱ ψυχαί μας. Ἄν καὶ εὐρίσκωνται μέσα εἰς ἄλλους ἀνθρώπους, τὸ σκοτάδι τῶν ὀφθαλμῶν των τοὺς κάμνει νὰ εἶναι μόνοι καὶ ἔρημοι. Τὸ βάδισμά των εἶναι πιασμένον, τὸ πάτημά των ἀμφίβολον, ἢ ζωὴ των εἶναι ψηλαφητὴ, γεμάτη ἀπὸ σκοντάμματα. Ἴδου ἡ σωματικὴ κατάστασις τῶν τυφλῶν !

Οἱ τυφλοὶ δὲν ἐγνώριζον γράμματα, διὰ νὰ εὕρωσι τὸν Χριστόν εἰς τὰ Ἅγια Βιβλία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, διότι δὲν εἶχον σπουδάσει εἰς τὴν σχολὴν τῶν τυφλῶν, ὅπως εἶναι σήμερα, ὥστε νὰ δύνανται μέσα εἰς τὰ ἄλλα ψηλαφήματα τῶν χειρῶν νὰ ψηλαφήσωσι τὰ ἀνάγλυφα στοιχεῖα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὅπως κάμνουν οἱ τυφλοὶ σήμερα διὰ νὰ εὕρωσι τὸ φῶς τῆς ψυχῆς των. Οὐδένα συνήγορον ἔχουν πρὸς τὸν Χριστόν, ἀλλὰ πολλοὺς τοὺς ἐμποδίζοντας. Ἴδου ἡ πνευματικὴ των κατάστασις.

Ἐνα μόνον παρήγορον ἐξωτερικὸν σημεῖον ὑπάρχει, ἔκφρασις τῆς ἐσωτερικῆς των βουλιμίας πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Ἡ κεφαλὴ των ἐστραμμένη πρὸς τὰ ἄνω ὡς ἂν ἠδιαφόρουσαν πρὸς ὅλας τὰς ἄλλας ἐλλείψεις των, τύφλωσιν καὶ ἀγραμματωσύνην, ζητοῦν μὲ ἀγαθὴν καρδίαν τὸ φῶς τῆς ψυχῆς των ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ. Ἴδου ἡ διάθεσις των. Καὶ δὲν ἠπατήθησαν. Τὸ φῶς λαβὸν αἶμα καὶ σάρκα, βαδίζει ἐνώπιόν των. Εἶναι ὁ Χριστός. Τὸ βλέπουν ἂν καὶ τυφλοί, τὸ ἀναγνωρίζουσι ἂν καὶ ἀγράμματοι. Ἀποτέλεσμα τοῦ ψυχικοῦ φωτὸς εἶναι τὸ σωματικὸν των φῶς, πιστεύουν καὶ θεραπεύονται. Οὗτοι βλέπουσι τώρα καθαρὰ, βαδίζουσι σταθερά, ἢ ζωὴ των ἀπηλλάγη τῶν ἐμποδίων. Ἴδου οἱ ψυχικῶς φωτισμένοι καὶ πρὸς καιρὸν σωματικῶς τυφλοί, εἶναι πλήρεις φωτός.

2) Οἱ Φ α ρ ι σ α ῖ ο ι . Εἰς τὴν κοινωνίαν ὅπου ἔζων οἱ τυφλοὶ, ὑπῆρχον πολλοὶ

Φαρισαῖοι, οἱ ὅποιοι οὔτε τυφλοὶ ἦσαν οὔτε ἀγράμματοι. Αὐτοὶ καὶ γράμματα ἐγνώριζον, τὸν Νόμον εἶχον εἰς τὰ χέρια τους, τὸ φῶς τῶν σωματικῶν ὀφθαλμῶν εἶχον, ὥστε ἠδύναντο νὰ εὔρουν ἐντὸς τῶν ἱερῶν βιβλίων καὶ προφητειῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἐκεῖνον, τὸν ὅποιον ἀνέμενον. Ἀλλὰ τί λέγω; Ὁ ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ μὲ διάφορα σύμβολα καὶ τύπους εἰκονιζόμενος καὶ εἰς τὴν ὁμίχλην τῶν συμβόλων τούτων προτυπούμενος Χριστός, εὐρίσκετο ἐνώπιόν των ὀλόκληρος, αἰσθητότατος, τὸ σῶμα τὸ ἴδιο καὶ ὄχι ἡ σκιὰ Του. Ὁ βίος Του ὁ Ἅγιος, τὰ λόγια Του τὰ ἀτράνταχτα καὶ τὰ συνεχῆ μεγάλα καὶ μικρὰ θαύματὰ Του ἦσαν τόσα, ὥστε δὲν ἐπετρέπετο εἰς αὐτούς, προικισμένους μὲ τόσα φῶτα, φῶτα σωματικῶν ὀφθαλμῶν διανοίας καὶ μαθήσεως, φῶτα τοῦ θείου παραδείγματος καὶ διδασκαλίας καὶ θαυμάτων τοῦ Ἰησοῦ νὰ ἀγνοοῦν Ἐκεῖνον τὸν ὅποιον εἶδον οἱ τυφλοὶ, ἐγνώρισαν οἱ ἀγράμματοι, Ἐκεῖνον, ὁ ὅποιος ἀπετέλει τὴν προσδοκίαν ὅλων τῶν Ἐθνῶν καὶ τὴν κατ' ἐξοχὴν νοσταλγίαν τοῦ περιουσίου λαοῦ τοῦ Θεοῦ, τὸν Ἰησοῦν. Τὸν ἀγνοοῦν μέχρι σημείου νὰ τὸν ὀνομάσουν Σατανᾶν καὶ νὰ Τὸν σταυρώσουν. Καὶ ὅμως αὐτὸ ἔγινε ! Οἱ Φαρισαῖοι ἠγνόησαν Ἐκεῖνον, ἂν καὶ ἦσαν τόσον φωτισμένοι, οἱ δὲ τυφλοὶ ἐγνώρισαν Αὐτόν, ἂν καὶ ἐστεροῦντο τῶν πλεονεκτημάτων τῶν Φαρισαίων. Διατὶ ; Ἦτο εὐθεῖα ἢ καρδιά τῶν τυφλῶν, δολία, μοχθηρὰ ἢ καρδιά τῶν Φαρισαίων. Ἄς μελετήσωμεν ταῦτα καλλίτερον καὶ εἰς τὸν ἑαυτόν μας.

Β. Ἐκ τῆς ζωῆς. Μεγάλο φῶς ἀναβλύζει καὶ ἀπὸ τὰς δύο ὀμάδας τῶν τυφλῶν, ἀπὸ τοὺς ἐπαίτας καὶ Φαρισαίους. Οἱ μὲν πρῶτοι, οἱ τυφλοὶ ἐπαῖται, δεικνύουσι τὸ φῶς καθαρὸν, οἱ δὲ δεύτεροι, οἱ Φαρισαῖοι, τὸ σκοτάδι τὸ ὅποιον εἰς ἡμᾶς γίνεται φῶς.

Φῶς ἐκ τοῦ φωτὸς τῶν τυφλῶν. Ἀπελπίζεσαι, διότι δὲν ἔχεις κοινωνικὴν θέσιν καὶ ὁ Θεὸς δὲν σὲ ἀκούει ; Ἴδὲ τοὺς πτωχοὺς ἐπαίτας τοῦ Εὐαγγελίου. Τί εὐτελέστερόν τῆς κοινωνικῆς θέσεως των ; Καὶ ὅμως ὁ Θεὸς ἤκουσεν αὐτῶν. Ἔρχονται μερικὰ ἐμπόδια, εἰς τὸν δρόμον σου καὶ ἀμέσως ἀποκάμνεις. Αὐτὰ πρέπει νὰ σοῦ ἀνάψουν περισσότερο τὸν ζῆλον. Ἴδὲ τοὺς τυφλοὺς, οἱ ὅποιοι ὄσον ἠμπόδιζον οἱ ἄλλοι, ἐκεῖνοι περισσότερο ἐκράζον εἰς τὸν Χριστόν. Εἶσαι πτωχὸς καὶ δὲν ἔχεις νὰ κάμνης μνημόσυνον. Μὴ ἀπελπίζεσαι. Παρακάλεσε τὸν Θεὸν εἰς τὴν προσευχὴν σου μόνη σου. Ἴδου καὶ οἱ τυφλοὶ. Οὐδένα τῶν Ἀποστόλων εἶχον συνήγορον καὶ ὅμως μετέβησαν μόνοι των εἰς τὸν Χριστόν.

Ἡ προσευχή σου εἶναι χλιαρὰ, πρὶν λάβης ἐκεῖνο, διὰ τὸ ὅποιον παρεκάλεις. Εὐκόλα λησμονεῖς τὴν δωρεάν, ὅταν τὴν λάβης. Ὅχι. Ἀλλὰ καρτερικός, ὑπομονητικὸς πρέπει νὰ εἶσαι εἰς τὴν αἴτησιν, πρὶν λάβης δωρεάν τινα, εὐγνώμων δὲ μετὰ τὴν δωρεάν, ὅπως ἔκαμον οἱ τυφλοὶ. Οἱ τυφλοὶ δὲν παρακαλοῦσιν εἰς τὴν προσευχὴν των γενικῶς μόνον, ἀλλὰ καὶ εἰδικῶς. Εἰδικεύσου λοιπὸν καὶ σὺ εἰς τὴν προσευχὴν

σου. Ζήτησε νὰ σοῦ θεραπεύσῃ ὠρισμένους πόθους, πόνους σου ὁ Θεός, ἰδικούς σου καὶ ξένους, διότι δι' αὐτοὺς κυρίως ἦλθεν ἐπὶ τῆς γῆς. Τὰ θαύματα εἶχον δευτερεύουσιν σημασίαν. Ὁ τυφλὸς Βαρτίμαιος ἐπέταξε τὸ φόρεμά του, διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ μεταβῇ εἰς τὸν Χριστόν. Πρέπει καὶ σὺ κάτι νὰ πετάξῃς ἀπὸ ἐπάνω σου διὰ νὰ μπόρῃς νὰ πλησιάσῃς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἀπέθανε ἐπὶ τοῦ σταυροῦ γυμνός. Ὅταν ὁ Βαρτίμαιος ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ, ἀνεπήδησεν ἀπὸ τὴν χαρὰν του. Πῆδα καὶ σὺ ἀπὸ τὴν χαρὰν σου, διότι σὲ καλεῖ καὶ σὲ ὁ Χριστός. Μάτια δὲν εἶχον οἱ τυφλοὶ καὶ ὅμως φῶς εἶχον, διότι εἶχον χριστιανικὴν διάθεσιν. Ἴδου τὸ φῶς ἐκ τῶν τυφλῶν ἐπαιτῶν.

Φῶς ἐκ τοῦ σκότους τῶν Φαρισαίων. Τὸ σκότος τοῦτο ἀπὸ τὰ πάθη τῶν Φαρισαίων τὸ εἶδομεν ἀνωτέρω. Τὸ αὐτὸ σκοτάδι ὑπάρχει καὶ σήμερον εἰς τινὰς ἐξ ἡμῶν. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι πολυδιαβασμένοι, σοφοί, ἔξυπνοι, οἱ ὁποῖοι δὲν γνωρίζουσι τὸν Χριστόν. Αἴτιον τούτων εἶναι ἢ μὴ καλὴ διάθεσις των ἔναντι τοῦ Χριστοῦ. Διὰ νὰ ἀντιληφθῶμεν πόσον κακὴ εἶναι ἢ κακὴ διάθεσις, σᾶς λέγω τὸ ἐξῆς: Λάβετε δύο ἀνθρώπους, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ ἓνας εἶναι ἔξυπνος, ὁμορφος, πλούσιος, νέος, ἀλλὰ πλήρης κακῶν διαθέσεων, ὁ δὲ ἄλλος εἶναι ἄσχημος, πτωχός, γέρων, ὄχι ἔξυπνος, ἀλλὰ καλῶν διαθέσεων. Ποία ἢ στάσις μας ἔναντι καὶ τῶν δύο ; Ἀπέναντι τοῦ πρώτου θὰ αἰσθανθῶμεν ἀποστροφὴν, ἂν ὄχι μῖσος. Εἰς τὸν δεύτερον θὰ αἰσθανθῶμεν, ἂν ὄχι ἀγάπην καὶ σεβασμόν, τουλάχιστον οἶκτον. Ποῖον εἶναι καλλίτερον, τὸ μῖσος ἢ ὁ οἶκτος ; Ἀσφαλῶς ὁ οἶκτος. Λάβετε καὶ τρίτον ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος εἶναι ἔξυπνος, ὠραῖος, ὑγιής, νέος, ἀλλὰ καλῶν διαθέσεων. Ποίαν στάσιν θὰ ἔχετε ἀπέναντί του; Μεγάλην ἐκτίμησιν. Ἐπομένως ἢ καλὴ διάθεσις εἶναι ἐκεῖνη, ἢ ὁποία μεγαλώνει τὰς σωματικὰς καὶ πνευματικὰς δωρεὰς καὶ μικραίνει τὰς σωματικὰς καὶ πνευματικὰς ἐλλείψεις. Ἡ καλὴ διάθεσις ὁμοιάζει μὲ ἠλεκτρικὸν ρεῦμα. Ὅσονδήποτε ὠραῖον καλώδιον, λαμπτήρας ἠλεκτρικοῦ καὶ ἂν ἔχῃς, ἂν λείπῃ τὸ ἠλεκτρικὸν ρεῦμα, δὲν ἔχεις φῶς, ἀλλὰ σκοτάδι. Ὅσονδήποτε λοιπὸν πρόσωπον λάμπον ὡς ἠλεκτρικὸς λαμπτήρ ἂν ἔχῃς, ὅσηνδήποτε ὑγιεινὴν κατάστασιν καὶ ἂν ἔχῃς στερεάν, ὡς τὴν στερεωτέραν ἠλεκτρικὴν ἐγκατάστασιν, ὅσαδήποτε γερὰ καλώδια—νεῦρα ἔχῃς, ἂν δὲν ἔχῃς ἀγαθὴν διάθεσιν, θὰ ἔχῃς σκοτάδι.

Οἱ ἄνθρωποι συνήθως διαιροῦνται εἰς πλουσίους καὶ πτωχοὺς μεγάλους καὶ μικροὺς, νέους καὶ γέροντας, ἀγράμματους καὶ γραμματισμένους, κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς. Ὅχι! Οἱ ἄνθρωποι εἰς δύο μεγάλας τάξεις διαιροῦνται. Εἶναι ἄνθρωποι καὶ παληάνθρωποι. Ἄνθρωποι εἶναι ὅσοι ἔχουν καλὴν διάθεσιν, παληάνθρωποι ὅσοι ἔχουν κακὴν διάθεσιν. Ποίαν σημασίαν ἔχει ἢ καλὴ ψυχικὴ διάθεσις σᾶς ἀναφέρω ἓνα παράδειγμα ἀπὸ τὴν ἀσκητικὴν ζωὴν.

Εἰς κάποιαν παραλίαν ἠσκήτευσεν κάποιος ἀγράμματος ἀσκητής. Τοῦτον ἐπεσκέφθη

ἀποβιβασθεὶς ἕκ τινος πλοίου ἄλλος ἀσκητῆς. Τὸ ἑσπέρας, ἀφοῦ συνέφαγον, μετέβησαν εἰς τὴν προσευχήν. Ὁ ἀγράμματος ἀσκητῆς ἦτο τόσο ἀγράμματος, ὥστε ἀντὶ νὰ λέγῃ «Κύριε ἐλέησον» ἔλεγε «Κύριε μὴ μ' ἐλεῆς». Ὁ ἐπισκέπτης ἀσκητῆς, διώρθωσε αὐτὸν εἰπὼν νὰ λέγῃ «Κύριε ἐλέησόν με». Τὴν ἐπομένην ἀναχωρεῖ διὰ πλοίου ὁ ἐπισκέπτης ἀσκητῆς. Ὁ ἀγράμματος ἀσκητῆς λησμονεῖ πῶς νὰ προσεύχεται καὶ μεταβαίνει νὰ συμβουλευθῇ τὸν ἄλλον ἀσκητὴν. Ἀλλὰ ἐκεῖνος εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὸ πλοῖον καὶ εἶχε ἀπομακρυνθῆ. Ὁ εὐσεβὴς ἀσκητῆς «ρίπτει τὸ ἀσκητικὸν του ἐπανωφόριον εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἀντὶ κώπης χρησιμοποιοῦν τὸ ραβδὶ του φθάνει εἰς τὸ πλοῖον καὶ ἐρωτᾷ τὸν συνάδελφόν του πῶς εἶπε νὰ προσεύχεται. Ὁ ἄλλος ἀσκητῆς ἰδὼν τὴν διάθεσιν τοῦ ἀσκητοῦ τούτου καὶ τὸ θαῦμα ἀπαντᾷ: «πήγαινε καὶ προσεύχου ὅπως θέλεις». Πόσον διδακτικὸν εἶναι τοῦτο δι' ἡμᾶς ! Ἡ ἀγαθὴ διάθεσις θαυματουργεῖ.

Πηγή: agiazoni.gr